

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Brevposten

Citation: Hertz, Henrik: "Brevposten", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid75574/facsimile.pdf
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder

Brevposten.

(November 1839.)

„*S*, som alt med hoi og umild Gufsen
Gaae fra Sjælland til det jydske Rev,
Mørke Bolger! standser eders Brusen
Og besørger sunkt et ille Brev!

Vinde, *S*, der storme hen for fulde
Seil hvor Kattegatets Liljer groe,
Standser! thi et Bud I bringe skulle,
Jeg desværre maa til Jer betroe.

Medens vind og vover larme farligt,
Skal et stakkels Brev til Manders gaae.
Lager det med eder, Ørn! men værligt!
Lager ikke slet for haardt derpaa!

Dette lille Hilsnbrev, det maa videb,
(Det er overmaade fint og jart)
Intet Boven-Braudefil er, der flybes
Uden Brost, naar Vinben tager Fart.

Dette Brev, (jeg haaber, I mig fatter)
Saaler ikke, som en vild Krabat
Mellem tjæret Langværk af Fregatter,
Strytseer, Skuling og Dravat.

Bringer da mit Brev, I Heelbefarne!
Gjennem Brænninger og blinde Stjer,
Op til Nanders, til en hulslig Arne,
Til en munter Kreds, der er mig fjer."

Saabau talte jeg til Wind og Vover
Høit og hydende, — jeg troer, i Kraft
Af det Herredom, en Digter over
Clementerne tilforn har haft.

— Venlige Maria! De forstrekkes:
„Hvilken Brev-Befordring!“ — Af, men huf,
Himlen alt af mørke Skyer dækkes,
Luften er løst op i Slud og Ruff.

Ingen liggig Foraarblusning kommer,
Naar en Digter traenger nu til Bud;
Ingen lette Dver fra i Sommer
Meldte sig i Efteraarets Slud.

Men — var ubekymret! Vib, at Brevet,
Skjøndt med Negn og Storm sendt op til Dem,
I en Digtars Verden dog blev skreuet;
Og en evig Baar er i hans Hjem.

Meden's Skoven salmer, og en hyppig
Laarestrom fra Treest hynker alt,
Blomstret denne Verden, rig og oppig,
Under evigt verlende Gestalt.

Mens ved Langelinie Maagen glider
Gensom uer det mørkoprerte Vand,
Bladstæ som i Juni klæreder
Bed min Digter-Villas lune Strand.

Eng og Marker dusste, Vier surre,
Fisken spræller i den klare Park,
Duerne paa Taget kjælent surre,
Lærken fliger fra den gyldne Mark.

Nær ved Kysten solbelyst en Seiler
Langsomt gaaer — og kom til Mark og Eng:
Hør, fra Vaden lyder Slag af Pleiller,
Følger Tacten af min Lyras Streng.

Som i gamle Viser Floden triller,
Skoven blomfrer under Hornets Klang,
Springer Skoven ud imens jeg spiller,
Lusten sommervarmes ved min Sang.

— Vel jeg veed, Maria! lidlig drog Dem,
Boefjens Verben til sig hen.
lidlig alt dens Shners Glands betog Dem,
lidlig lytted' De til Deres Ven.

Alt som Barn fortrolig med mit Stige
Frontt De lytted', naar jeg græd og lœ.
Nu, som ung og hndig-voret Wige,
Følg mig end med barnlig Hu og Tro!

Følg mig, naar jeg søger i det Hjerne
Stoffet for mit Digt, og følg mig mislt,
Naar jeg skemter lidt med Libens Lerne,
Jager med Diana Skovens Bildt.

Følg mig til min Musas Undlingssteder,
Til ei Modet, bliver De lidt træt,
Lyk, som forдум, når jeg leser og græder —
M, en Digter leser og græder let!

Når da Curus ryfter Skovens Kroner,
Frægt da ikke! Muntret er mit Hjem!
Føraarslust og spøgende Favoner,
Sommervinde har jeg der til Dem.

Og når hele Folket sig forståndser
Mod Decembers Frost, da viid og true:
Vaaren klinger end fra mine Stanzer;
Der et Sommer end hvor Muser boe!
